WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)
z dnia 20 stycznia 2005 r. *

W sprawie C-101/04

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Arbeidsrechtbank Gent (Belgia) postanowieniem z dnia 17 lutego 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 lutego 2004 r., w postępowaniu:

Roger Noteboom

przeciwko

Rijksdienst voor Pensioenen

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: N. Colneric (sprawozdawca), pełniąca obowiązki prezesa czwartej izby, J. N. Cunha Rodrigues i E. Levits, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: C. Stix-Hackl,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez D. Martina, działającego w charakterze pełnomocnika,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i zaktualizowanego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 28, str. 1), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. (Dz.U. L 209, str. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1408/71").

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania wszczętego przez R. Notebooma przeciwko belgijskiemu urzędowi ubezpieczeń społecznych, Rijksdienst voor Pensioenen (zwanego dalej „Rijksdienst"), mającego za przedmiot dodatek wakacyjny wypłacany emerytom.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Artykuł 1 rozporządzenia nr 1408/71 przewiduje, że:

„Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia:

[...]

t) określenia »świadczenia«, »emerytury« i »renty« oznaczają wszelkie świadczenia, emerytury i renty, w tym wszystkie składniki obciążające fundusze publiczne, podwyżki spowodowane rewaloryzacją lub świadczenia uzupełniające, z zastrzeżeniem przepisów tytułu III oraz świadczenia zryczałtowane, które mogą zastąpić emerytury i renty oraz wypłaty z tytułu zwrotu składek;

[...]".

4 Artykuł 4 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich ustawodawstw odnoszących się do działów zabezpieczenia społecznego, które dotyczą:

[...]

c) emerytur;

[...]".

5 Artykuł 45 rozporządzenia nr 1408/71, zawarty w tytule III rozdział 3 i zatytułowany „Starość i śmierć (emerytury i renty rodzinne)", ustanawia zasadę sumowania okresów ubezpieczenia ukończonych na podstawie ustawodawstwa wszystkich Państw Członkowskich w celu nabycia, zachowania lub odzyskania prawa do świadczeń.

6 Zgodnie z ust. 1 i 6 tego artykułu:

„1. Jeżeli ustawodawstwo Państwa Członkowskiego uzależnia nabycie, zachowanie lub odzyskanie prawa do świadczeń, na podstawie systemu niebędącego systemem

specjalnym w rozumieniu ust. 2 lub 3, od ukończenia okresów ubezpieczenia lub zamieszkania, właściwa instytucja tego Państwa Członkowskiego uwzględnia, w razie potrzeby, okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, w ramach systemu powszechnego lub specjalnego, obejmującego pracowników najemnych lub osoby prowadzące działalność na własny rachunek. W tym celu uwzględnia się te okresy, jak i okresy ukończone zgodnie z ustawodawstwem stosowanym przez tę instytucję.

[...]

6. Okres pełnego zatrudnienia [całkowitego bezrobocia], w czasie którego pracownik korzysta ze świadczeń na podstawie art. 71 ust. 1 lit. a) pkt ii) lub lit. b) pkt ii) zdanie pierwsze, jest uwzględniany przez właściwą instytucję Państwa Członkowskiego, na którego terytorium dany pracownik zamieszkuje, zgodnie ze stosowanym przez tę instytucję ustawodawstwem, tak jakby to ustawodawstwo stosowało się do niego podczas ostatniego zatrudnienia.

[...]

Jeżeli okres bezrobocia w pełnym wymiarze [całkowitego bezrobocia] ukończony w państwie zamieszkania zainteresowanego może być uwzględniony tylko pod warunkiem, że okresy składkowe zostały ukończone w tym samym państwie, warunek ten jest uważany za spełniony, jeżeli okresy składkowe zostały ukończone w innym Państwie Członkowskim".

7 Znajdujący się w sekcji 3 tytułu III rozdział 6 rozporządzenia nr 1408/71, zatytułowanej „Bezrobotni, którzy w trakcie ostatniego okresu zatrudnienia zamieszkiwali w Państwie Członkowskim innym niż państwo właściwe" art. 71 ust. 1 ma następujące brzmienie:

„Bezrobotny pracownik najemny, który w okresie swojego ostatniego zatrudnienia zamieszkiwał na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż państwo właściwe, korzysta ze świadczeń zgodnie z następującymi przepisami:

a) [...]

ii) pracownik przygraniczny bezrobotny w pełnym wymiarze [całkowicie] korzysta ze świadczeń zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, w którym zamieszkuje, tak jakby podlegał temu ustawodawstwu w okresie ostatniego zatrudnienia; świadczenia te udzielane są przez instytucję miejsca zamieszkania i na jej koszt.

[...]".

Uregulowania krajowe

8 Zgodnie z art. 22 dekretu królewskiego nr 50 z dnia 24 października 1967 r. w sprawie emerytur i rent rodzinnych dla pracowników najemnych (*Moniteur belge*

z dnia 27 października 1967 r., str. 11258), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 30 marca 1994 r. (*Moniteur belge* z dnia 31 marca 1994 r., str. 8866, zwanego dalej „dekretem królewskim z dnia 24 października 1967 r."):

„Dodatki wakacyjne i uzupełniające dodatki wakacyjne mogą zostać przyznane corocznie osobom korzystającym ze świadczeń emerytalno-rentowych przyznanych na podstawie niniejszego systemu.

[...]

Dodatków, o których mowa w niniejszym artykule, nie bierze się pod uwagę ani przy stosowaniu przepisów dotyczących łączenia świadczeń socjalnych, ani przy obliczaniu dochodów poprzedzających przyznanie określonych korzyści".

9 Artykuł 56 ust. 1 dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r., wprowadzającego powszechne uregulowania dotyczące systemu emerytur i rent rodzinnych dla pracowników najemnych (*Moniteur belge* z dnia 16 stycznia 1968 r., str. 441), w brzmieniu nadanym dekretem królewskim z dnia 27 stycznia 1998 r. (*Moniteur belge* z dnia 20 lutego 1998 r., str. 4793) i dekretem królewskim z dnia 4 marca 2002 r. (*Moniteur belge* z dnia 29 marca 2002 r., str. 13236, zwanego dalej „dekretem królewskim z dnia 21 grudnia 1967 r."), stanowi:

„Osobom korzystającym z emerytury lub renty rodzinnej przyznaje się corocznie dodatek wakacyjny i uzupełniający dodatek wakacyjny.

Nie przyznaje się dodatku wakacyjnego i uzupełniającego dodatku wakacyjnego za rok, w którym po raz pierwszy i rzeczywiście rozpoczęto wypłatę emerytury lub renty. W następnym roku dodatek wakacyjny i uzupełniający dodatek wakacyjny zostają przyznane proporcjonalnie do liczby miesięcy, w których uprawniony korzystał z emerytury lub renty w roku rozpoczęcia jej wypłacania. Dodatki te przyznawane są w całości w latach następnych.

[...]

W drodze wyjątku od akapitu drugiego [...] i bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu dodatek wakacyjny i uzupełniający dodatek wakacyjny są przyznawane w całości począwszy od roku, w którym po raz pierwszy i rzeczywiście rozpoczęto wypłatę emerytury lub renty:

a) w przypadku emerytury, jeżeli przez cały rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym rozpoczęto wypłatę emerytury, uprawnionemu przysługiwało prawo do świadczenia przedemerytalnego lub korzystał on ze świadczenia chorobowego, ze świadczenia z tytułu niezdolności do pracy lub z zasiłku dla bezrobotnych, poprzedzonego działalnością zawodową, do której stosuje się ustawę z dnia 27 czerwca 1969 r. zmieniającą dekret z mocą ustawy z dnia 28 grudnia 1944 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego pracowników fizycznych, dekret z mocą ustawy z dnia 7 lutego 1945 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego marynarzy marynarki handlowej lub z dnia 10 stycznia 1945 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego górników i osób zatrudnionych w podobnym charakterze;

b) [...].

Wypłacane zasiłki dla bezrobotnych poprzedzone działalnością zawodową, o której mowa w art. 5 ust. 7 dekretu królewskiego z dnia 23 grudnia 1996 r. dla celów stosowania akapitu poprzedzającego traktuje się jak zasiłki dla bezrobotnych, o których mowa w tym akapicie".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

10 Roger Noteboom jest obywatelem belgijskim, który pracował w Niderlandach, zachował zaś miejsce zamieszkania w Belgii.

11 Na krótko przed przejściem na emeryturę R. Noteboom stracił pracę. W roku poprzedzającym ten, w którym nabył prawo do emerytury, nieprzerwanie pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W myśl art. 71 ust. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia nr 1408/71 zasiłek ten został obliczony i był wypłacany zgodnie z właściwym ustawodawstwem belgijskim.

12 W dniu 1 stycznia 1999 r. R. Noteboom nabył prawo do emerytury na podstawie belgijskiego systemu emerytalnego dla pracowników najemnych. W 1999 r. Rijksdienst wypłacił mu oprócz emerytury sumę 23 069 BEF, stanowiącą 571,87 EUR, tytułem dodatku wakacyjnego.

13 Następnie Rijksdienst uznał, iż wypłata tej kwoty na rzecz R. Notebooma nastąpiła omyłkowo, i decyzją doręczoną mu w dniu 18 sierpnia 1999 r. zażądał zwrotu wypłaconej kwoty.

14 W dniu 14 września 1999 r. R. Noteboom zaskarżył tę decyzję do sądu odsyłającego.

15 Przed sądem tym R. Noteboom podniósł, że ponieważ nieprzerwanie pobierał zasiłek dla bezrobotnych w trakcie roku poprzedzającego faktyczne nabycie przez niego praw do emerytury, przysługiwało mu prawo do dodatku wakacyjnego.

16 Rijksdienst utrzymywał natomiast, że R. Noteboom nie spełnił warunków przewidzianych w art. 56 dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. Jego zdaniem bowiem, w tym przypadku bezrobocie nie było poprzedzone „zatrudnieniem, w związku z którym zainteresowany był objęty belgijskim systemem ubezpieczeń społecznych". Według Rijksdienst, jakkolwiek rzeczywiście to państwo belgijskie dokonywało wypłaty zasiłku dla bezrobotnych, prawdziwym dłużnikiem z tego tytułu jest Państwo Członkowskie, w którym zainteresowany wykonywał pracę i w którym stał się bezrobotny, w tym przypadku Królestwo Niderlandów.

17 Rijksdienst zwrócił ponadto uwagę, że dodatek wakacyjny w sposób oczywisty nie jest „rentą lub emeryturą, lecz świadczeniem ad hoc". W związku z tym nie należy on do przedmiotowego zakresu stosowania rozporządzenia nr 1408/71.

18 Sąd odsyłający przywołuje orzecznictwo Trybunału dotyczące tej kwestii, a w szczególności wyrok z dnia 5 lipca 1983 r. w sprawie 171/82 Valentini, Rec. str. 2157 i odnośnie do charakteru spornego świadczenia podaje, że:

— podmiotowy zakres stosowania art. 22 dekretu królewskiego z dnia 24 października 1967 r. odpowiada zakresowi, w jakim przysługuje prawo do emerytury lub renty rodzinnej: dodatek wakacyjny zostaje przyznany tylko i wyłącznie osobom uprawnionym do tych świadczeń;

— finansowanie dodatków wakacyjnych następuje z tych samych źródeł, z których finansowane są emerytury i renty rodzinne;

— tak jak w przypadku emerytury, towarzyszący jej dodatek wakacyjny jest wypłacany osobom, które z powodu wieku nie muszą już pozostawać do dyspozycji służb zatrudnienia. Świadczenia umożliwiają tym osobom zaspokajanie ich potrzeb;

— jednakże dodatek wakacyjny jest kwotą ryczałtową, która w żaden sposób nie jest uzależniona od wysokości otrzymywanego wynagrodzenia lub ukończonych okresów składkowych.

19 W tych okolicznościach Arbeidsrechtbank Gent postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy dodatek wakacyjny, o którym mowa w art. 22 dekretu królewskiego nr 50 z dnia 24 października 1967 r. i art. 56 dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. należy do przedmiotowego zakresu stosowania rozporządzenia nr 1408/71 i czy stanowi w szczególności »świadczenie emerytalne« w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia?

2) Czy należy interpretować art. 45 ust. 1 i 6 rozporządzenia nr 1408/71 w ten sposób, że Rijksdienst voor pensioenen, jako instytucja właściwa, powinien ustalić prawo do dodatku wakacyjnego, uwzględniając okresy składkowe ukończone w innym Państwie Członkowskim?

3) W przypadku odpowiedzi negatywnej na drugie pytanie — czy przepis art. 71 ust. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia nr 1408/71, zgodnie z którym pracownik przygraniczny powinien korzystać ze świadczeń zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, w którym zamieszkuje, »tak jak gdyby podlegał temu ustawodawstwu w okresie swojego ostatniego zatrudnienia«, znajduje zastosowanie jedynie do zasiłków dla bezrobotnych, czy też także do innych świadczeń, takich jak w szczególności dodatek wakacyjny, o którym mowa w art. 22 dekretu królewskiego nr 50 z dnia 24 października 1967 r. i w art. 56 dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r.?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

20 Poprzez pierwsze pytanie prejudycjalne, dotyczące przedmiotowego zakresu stosowania rozporządzenia nr 1408/71, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy świadczenie tego rodzaju, jak dodatek wakacyjny, o którym mowa w art. 22 dekretu królewskiego z dnia 24 października 1967 r. i art. 56 dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. stanowi świadczenie emerytalne w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71.

21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem świadczenie można uznać za świadczenie z ubezpieczenia społecznego, jeżeli, po pierwsze, jest ono przyznawane uprawnionym w oderwaniu od jakiejkolwiek indywidualnej i dyskrecjonalnej oceny ich osobistych potrzeb i na podstawie prawnie określonej sytuacji oraz, po drugie, jeżeli dotyczy ono jednego z ryzyk enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 (zob. w szczególności wyroki: z dnia 16 lipca 1992 r. w sprawie C-78/91 Hughes, Rec. str. I-4839, pkt 15; z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie C-85/99 Offermanns, Rec. str. I-2261, pkt 28 oraz z dnia 7 listopada 2002 r. w sprawie C-333/00 Maaheimo, Rec. str. I-10087, pkt 22).

22 Świadczenie tego rodzaju, jak dodatek wakacyjny będący przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, spełnia te przesłanki.

23 Odnośnie do pierwszego warunku należy zauważyć, że przepisy dotyczące przyznania dodatku wakacyjnego, a w szczególności art. 56 ust. 1 dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. nadają ustawowo zdefiniowane uprawnienie, które automatycznie przyznawane jest każdemu po spełnieniu pewnych obiektywnych kryteriów, niezależnie od jakiejkolwiek indywidualnej i dyskrecjonalnej oceny osobistych potrzeb uprawnionego.

24 Co się zaś tyczy drugiego warunku, należy przypomnieć, że zgodnie z licznymi orzeczeniami Trybunału podział na świadczenia wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1408/71 i na świadczenia do niego należące opiera się na elementach konstytutywnych świadczenia, w szczególności na jego celach i warunkach przyznania, nie zaś na okoliczności, iż dane świadczenie zostało lub nie zostało zakwalifikowane przez ustawodawstwo krajowe jako świadczenie z ubezpieczenia społecznego (zob. w szczególności wyżej powołany wyrok w sprawie Hughes, pkt 14 oraz wyrok z dnia 10 października 1996 r. w sprawach połączonych C-245/94 i C-312/94 Hoever i Zachow, Rec. str. I-4895, pkt 17).

25 Stąd odnośnie do charakteru prawnego świadczenia, z jakim mamy do czynienia w postępowaniu głównym, należy stwierdzić, że określenie go mianem dodatku wakacyjnego nie jest rozstrzygające dla oceny, czy świadczenie to może być uznane za świadczenie emerytalne w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71.

26 Przeciwnie, należy stwierdzić, że elementy konstytutywne spornego dodatku wakacyjnego pozwalają na to, by można je było uznać za świadczenie emerytalne w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 jako świadczenie uzupełniające w rozumieniu art. 1 lit. t) rozporządzenia nr 1408/71.

27 Po pierwsze, z przepisów dotyczących przyznania dodatku wakacyjnego wynika, że wypłacany jest on wyłącznie osobom uprawnionym do emerytury lub renty rodzinnej. Ponadto sąd odsyłający zauważył, że finansowanie dodatku wakacyjnego następuje z tych samych źródeł, z których finansowane są emerytury i renty rodzinne.

28 Po drugie, co zostało podniesione przez sąd odsyłający, dodatek wakacyjny, wypłacany obok emerytury, umożliwia uprawnionemu zaspokojenie jego potrzeb. Jak zauważyła Komisja, celem dodatku wakacyjnego jest konkretnie zagwarantowanie emerytom dodatku finansowego umożliwiającego im ewentualny wyjazd na wakacje.

29 Podniesiona przez sąd odsyłający okoliczność, iż dodatek wakacyjny jest kwotą ryczałtową, całkowicie niezależną od wysokości otrzymywanego wynagrodzenia czy od ukończonych okresów składkowych, nie decyduje o niemożności zakwalifikowania go jako świadczenia emerytalnego w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71. Trybunał zwrócił wprawdzie uwagę, że takie świadczenia zwykle są finansowane i przyznawane w oparciu o własne składki uprawnionych, a także obliczane w stosunku do okresu ich przynależności do systemu ubezpieczenia (zob. powołany wyżej wyrok w sprawie Valentini, pkt 14). Niemniej okoliczności sprawy rozważane w pkt 27 i 28 niniejszego wyroku wskazują, że mamy do czynienia ze świadczeniem emerytalnym w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71.

30 W związku z powyższym na pierwsze pytanie należy odpowiedzieć w ten sposób, że świadczenie tego rodzaju, jak dodatek wakacyjny, o którym mowa w art. 22 dekretu królewskiego z dnia 24 października 1967 r. i w art. 56 dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. stanowi świadczenie emerytalne w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71.

W przedmiocie drugiego pytania prejudycjalnego

31 Poprzez drugie pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 45 ust. 1 i 6 rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, w którym zainteresowany ma miejsce zamieszkania, powinna celem przyznania świadczenia takiego jak w sprawie głównej wziąć pod uwagę okres całkowitego bezrobocia, w czasie którego były pracownik najemny korzystał ze świadczeń na podstawie art. 71 ust. 1 lit. a) pkt ii) tego rozporządzenia, pomimo że bezrobocie nie było poprzedzone zatrudnieniem, w związku z którym pracownik podlegał ustawodawstwu stosowanemu przez tę instytucję.

32 Problem ten jest przedmiotem art. 45 ust. 6 rozporządzenia nr 1408/71, a zatem w pierwszej kolejności należy dokonać wykładni tego przepisu.

33 Z jego pierwszego akapitu wynika, że okres całkowitego bezrobocia, w czasie którego pracownik najemny korzysta ze świadczeń na podstawie art. 71 ust. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia nr 1408/71 jest brany pod uwagę przez właściwą instytucję Państwa Członkowskiego, na którego terytorium dany pracownik zamieszkuje, zgodnie z ustawodawstwem stosowanym przez tę instytucję, tak jakby podlegał on temu ustawodawstwu podczas ostatniego zatrudnienia.

34 W związku z powyższym prawo do świadczenia, z jakim mamy do czynienia w sprawie głównej, powinno być określone przy uwzględnieniu okresów całkowitego bezrobocia pracownika przygranicznego dających prawo do przyznania zasiłku dla bezrobotnych na podstawie art. 71 ust. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia nr 1408/71, tak jakby podlegał podczas swojego ostatniego zatrudnienia ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym miał miejsce zamieszkania.

35 Nie ma zatem potrzeby dokonywania wykładni art. 45 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71.

36 Biorąc pod uwagę powyższe, na drugie pytanie trzeba odpowiedzieć, iż art. 45 ust. 6 rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że właściwa instytucja Państwa Członkowskiego miejsca zamieszkania powinna celem przyznania świadczenia takiego jak w sprawie głównej uwzględnić okres całkowitego bezrobocia, w czasie którego były pracownik najemny korzystał ze świadczeń na podstawie art. 71 ust. 1 lit. a) pkt ii) tego rozporządzenia, tak jakby podlegał on podczas swojego ostatniego zatrudnienia ustawodawstwu stosowanemu przez tę instytucję.

W przedmiocie pytania trzeciego

37 Biorąc pod uwagę odpowiedź udzieloną na drugie pytanie, udzielenie odpowiedzi na pytanie trzecie nie jest konieczne.

W przedmiocie kosztów

38 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) **Świadczenie tego rodzaju, jak dodatek wakacyjny, o którym mowa w art. 22 dekretu królewskiego nr 50 z dnia 24 października 1967 r. w sprawie emerytur i rent rodzinnych dla pracowników najemnych, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 30 marca 1994 r. i w art. 56 dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. wprowadzającego powszechne uregulowania dotyczące systemu emerytur i rent rodzinnych dla pracowników najemnych, w brzmieniu nadanym dekretem królewskim z dnia 27 stycznia 1998 r., stanowi świadczenie emerytalne w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i zaktualizowanego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r.**

2) **Artykuł 45 ust. 6 rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego i zaktualizowanego rozporządzeniem nr 118/97, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 1606/98 należy interpretować w ten sposób, że właściwa instytucja Państwa Członkowskiego miejsca zamieszkania powinna celem przyznania świadczenia takiego jak w sprawie głównej uwzględnić okres całkowitego bezrobocia, w czasie którego były pracownik najemny korzystał ze świadczeń na podstawie art. 71 ust. 1 lit. a) pkt ii) tego rozporządzenia, tak jakby podlegał on podczas swojego ostatniego zatrudnienia ustawodawstwu stosowanemu przez tę instytucję.**

Podpisy